

Událost a subjekt / Subjekt a událost

Každá (pravá) událost je celkem, ale ne každá je (také) subjektem (resp. ne každá „má“ svůj subjekt). Událost si svůj subjekt musí vytvořit (ustavit), ale může to udělat jen v prostředí jiných událostí, a to tak, že v sobě generuje (nastartuje) aktivitu (tj. schopnost být aktivní resp. vytvářet a spouštět své akce). Pouze tehdy, když svými akcemi dokáže reagovat na jiné události (a vůbec jiná jsoucna, eventuelně jejich hromady atp.), může si dokázat ustavit svůj subjekt (čili může se sama stát subjektem). Ve svých akcích totiž událost jakoby opouští sebe a vystupuje (vykračuje) ze sebe „ven“, tj. k jiným událostem (jsoucům). „Původně“ je takové „vystoupení ze sebe“ jen tentativní, tj. jde jen o „akci nazdařbůh“; pokud vůbec nedojde k setkání s jinou událostí (s jiným jsoucnem), akce zajde (zanikne) jakoby „do ztracena“, tj. nepřinese žádnou zprávu (informaci) o jiných událostech (jsoucích) – a tudíž ani žádnou zprávu (informaci) o tom, v jaké podobě se sama jeví oněm jiným událostem. A v důsledku toho se nedokáže stát sama subjektem (vytvořit si svůj vlastní subjekt). A protože každá taková událost má nejen počátek a průběh, ale také svůj konec, událost končí, jako kdyby nikdy neproběhla, neponechává po sobě žádné „stopy“ ani „relikty“. Naproti tomu událost, která se ve své akci (ve svých akcích) setkala s jinou (s jinými), je s to zachovat něco z takového setkání (z takových setkání) jakožto rozdíl mezi akcí nazdařbůh a reakcí (je otázka, zda to můžeme redukovat na pouhou „informaci“ – nemáme zatím dost přesné vymezení toho, jak chápat informaci a to, co ke každé informaci nutně náleží, tedy něco jako „nositele“ informace; proto raději budeme mluvit o „reakci“).

(Písek, 120421-2.)